అమెరి'కులాసా' కథలు

– వంగూరి చిట్టెన్‌రాజు

– 14 –

సెల్ఫీ పిచ్చి కథ

అసలు ఇది నాకు చిన్నప్పుడూ లేదు, కాస్త పెద్దప్పుడూ లేదు, ఆ మాటకొస్తే తెలిసో తెలియకో క్వీన్ విక్టోరియాతో పెళ్ళప్పుడూ లేదు కానీ అదేమిటో పెద్దమ్మాయి పుట్టగానే ఉన్న వేపకాయంత వెర్రి కాస్త ముదిరి పిచ్చికి ప్రమోషన్ అయింది అని ఒప్పేసుకుంటాను. అనగా, సొంత పిల్లలు, మనవలు, మనవరాళ్ళు పుట్టుకొస్తే జీవితంలో జరిగే ప్రధానమైన మార్పు ఫోటోల పిచ్చి ముదరడం నాకు కూడా జరిగింది. ఎంత ముదిరిందీ అంటే.. స్నానాల గది, వంటిల్లు, పక్క మీద, చెట్ల మీద, నా నెత్తి మీద, వీపు మీద ..ఒకటేమిటి అన్ని చోట్లా ఆ చంటి వాళ్ళ విన్యాసాల ఫోటోలు కొన్ని వందలూ, వేల గంటల విడియోలు ఇప్పటికీ మా ఇంట్లో అడుగడునా కనపడుతూనే ఉంటాయి. ఇక పిల్లలు పెద్దయ్యాక ఆ పిచ్చి కాస్త తగ్గి, మళ్ళీ ఒరిజినల్ వేపకాయ సైజుకి తగ్గి పోయింది కానీ కానీ ఇదిగో..ఈ వెధవ జేబులో ఫోన్లూ వాటిల్లో కెమేరాలూ, అందులో మనకి మనమే ఒంటరిగా అడ్డమైన భంగిమల్లోనూ ఫోటోలు తీసేసుకుని శునకానందం పడిపోయే రోజులు వచ్చేటప్పటికి "వయసు మళ్ళిందోయ్ మొగుడూ, ఏమిటా వెధవ్వేషాలూ" అని మా క్వీన్ విక్టోరియా గదమాయించినా ఈ పిచ్చి ముదిరి తలకి రోకలి చుట్టమనే విధంగా తయారయింది నా పరిస్థితి. అంతే కాదు ఎవరి పిచ్చి వారికి ఆనందం అనే సామెత ఈ విషయంలో నాకే కాదు అక్షరాలా యావత్ పవిత్ర భారతీయులకి అన్వయిస్తుంది అని కూడా అర్థం అయింది. "నీకు సెల్ఫీ పిచ్చి ఉంది అని తిన్నగా చెప్పి చావక ఈ పిచ్చి పిచ్చి వాగుడు అంతా ఎందుకూ అంది క్వీన్ విక్టోరియా నా చేతిలోంచి సెల్ ఫోన్ అరగంటలో ఐదో సారి లాగి పారేస్తూ. అప్పటికే అర డజను సెల్ఫీలు లాగేసాను...నాతో పెట్టుకుంటే అయినట్టే.

అవును. నేనేం అబద్ధం చెప్పడం లేదు...ఎందుకంటే నాకు పదిహేనేళ్ళు వచ్చేసినా పట్టుమని పది ఫోటోలు కూడా లేవు. ఆ మాట ఇప్పుడు ఐదేళ్ళ కుర్రాడికి చెప్తే నువ్వు పెరిగిన అడివి, ఆ అడివిలో గుహ ఒక సారి చూపించవా, వెళ్లి సెల్ఫీ తీసుకుంటాను అంటాడు. ఈ ఫోటోలకి నాందీ ప్రస్తావనగా నా బాగా చిన్నప్పటి ఒకే ఒక్క ఫోటో ఇక్కడ జత పరుస్తున్నాను. "క్యూట్ గా ఉన్నాను కదూ" అని నేను మురిసిపోతూ ఉంటే "పెళ్లి చూపుల కి ముందు ఆ ఫోటో చూపించి ఉంటే నాకు ఈ గతి పట్టేది కాదు. మీ వాళ్ళు చాలా మోసం చేసి ఆ ఫోటో చూపించకుండా దాచేశారు." అని నిట్టూర్చింది మా క్వీన్ విక్టోరియా. నాకు తెలియక అడుగుతానూ, పెళ్లి చూపుల ముందు అమ్మాయిని పట్టు చీరలూ, నగలతోటీ స్టూడియోలో

తీయించుకున్న ఫోటోలూ, మగాడికి అద్దెకి తెచ్చుకున్న బిగుతు సూటూ, బూటూ ఫోటోలు చూపిస్తారు కానీ చెడ్డీ ఉందో లేదో తెలియకుండా ఉన్న నా చిన్నప్పటి నలుపు-తెలుపు ఫోటోలు ఎవరైనా చూపిస్తారా? ఈ రోజుల్లో సంగతి అడక్కండి. పెళ్లి చూపులన్నీ వీడియో చూపులే. అమ్మాయీ, అబ్బాయీ ఏం చూపిస్తారో, ఏం మాట్లాడుకుంటారో ఆ ఒక్క గూగుల్ వాడికి మాత్రమే తెలుస్తుంది. తల్లిదండ్రులు రాబోయే కోడలినో, అల్లుడినో పెళ్ళికి వారం కంటే ముందు చూస్తే గొప్పే.

మా చిన్నప్పుడయితే నమ్మండి, నమ్మక పొండి, కలర్ ఫిల్మ్ అమ్మడం, ఫోటో తీశాక దాన్ని డెవలప్ చెయ్యడానికి మొత్తం దక్షిణ భారత దేశానికి మద్రాసులో మౌంట్ రోడ్ లో వేల్ అనే కంపెనీ ఉండేది. 1960 లలో మా చిన్నన్నయ్య పెళ్లి అయినప్పుడు ఒకే ఒక్క రీలు..అంటే 12 కలర్ ఫోటోలు కొనగానే అమ్మ బాబోయ్ వీళ్ళు ఎంత డబ్బు ఉన్నవాళ్ళో అనుకున్నారు మమ్మల్ని. ఇక కాకినాడలో కలర్ ఫోటోలు తియ్యగలిగే ఒకే ఒక్క కెమెరా ఉన్న ఒకే ఒక్కటి వోలేటి వెంకటేశ్వర రావు గారి స్మైల్స్ స్టూడియో ఒకటే. ఆయన చేత ఫోటోలు తీయించి ఆ రీల్ కడిగించడానికి ....డెవలపింగ్ కి తెలుగు మాట ...ప్రత్యేకంగా ఒక స్నేహితుడి ని రైల్లో మద్రాసు పంపించాం. తీరా ఆ వెధవ దార్లో ఆ రీల్ ఎక్కడో పారేశాడు. ఎలాగా కలర్ ఫోటోలు తీయిస్తున్నాం కదా డబ్బు దండగ అని అని మామూలు బ్లాక్ & వైట్ ఫొటోగ్రాఫర్ ని పెట్ట లేదు. దాంతో మా చిన్నన్నయ్య పెళ్ళి ఫోటో ఒక్కటి కూడా లేదు. ఇప్పుడు మా చిన్నన్నయ్యా లేడు, మా చిన్న వదినా లేదు, స్మైల్స్ స్టూడియో లేదు, వెంకటేశ్వర రావూ లేడు, వేల్ స్టూడియో మద్రాసులో ఉందో లేదో తెలీదు. ఉన్నా బహుశా సెల్ ఫోన్లు అమ్ముతూ ఉంటారు. కలర్ ఫిల్మ్ కడగడం లేదు. అందులో ఏమీ అనుమానం లేదు.

మద్రాసు, ఫోటోలు అనగానే నాకు శ్రీశ్రీ గారి జోక్ ఒకటి జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆయన ఇంకా మహాకవి కాక ముందు ఒక సారి మద్రాసులో ఒక స్నేహితుడు కొత్తగా ఫోటోగ్రఫీ షాప్ పెట్టి "ఇదిగో శ్రీశ్రీ, నువ్వేదో కవిత్వం రాస్తావుగా. నా ఫోటోల షాప్ కి మాంచి ఆసక్తి కరంగా ఉండే ఒక కేప్షన్ రాసి పెట్టు. అది చదవగానే కస్టమర్లు లోపలికి వచ్చెయ్యాలి" అని అడిగాడుట. దానికి శ్రీశ్రీ "ఇచ్చట అందముగా ఫోటోలు తియ్యబడును" అని వ్రాసి ఇస్తే ఆ స్నేహితుడు "ఇదేమిటి. ఇది అందరూ రాస్తారు. ఇంకా వెరైటీ గా ఉండాలి" అంటే శ్రీశ్రీ గారు "ఇచ్చట ఫోటోలు మీ మొహం వలె తీయబడును" అని వ్రాసి ఇచ్చాడుట. ఈ సెల్ఫీ తతంగం అంతా అంతే..మన మొహమే మనం ఫోటో తీసుకుంటాం...నా మొహంలాగ.

మీలో చాలా మందికి జ్ఞాపకం ఉండే ఉంటుంది. సెల్ఫీలు వచ్చే ముందు సెల్ఫ్ టైమర్ అని ఉండేది. బహుశా ఇప్పుడు కూడా మామూలు కెమెరాలలో ఉందేమో. మన దగ్గర మామూలు కెమెరా ఉంటేగా తెలియడానికి. ఆ వెధవ సెల్ఫ్ టైమర్ నా జాతకానికి ఎప్పుడూ పడలేదు. అందులో ఉండే ఐదు సెకన్లో , పది సెకన్లో పెట్టేసి, బటన్ నొక్కేసి పరిగెట్టుకుంటూ మిగతా వాళ్ళతో పాటు ఫోటోలోకి వెళ్ళిపోవడం, వాళ్ళందరూ హాయిగా ఛీజ్, గీజూ అని పళ్ళికిలించుకుంటూ పడడం, నేను మటుకు ఇంకా పరిగెడుతున్నట్టుగానో, లేక పోతే నా వీపో, లేదా తలకాయ కట్ అయిపోయి ఉత్తి మొండెమో....ఎలా పడిందో ఫిల్మ్ కడిగిందాకా తెలిసేది కాదు. ఆ తరవాత వచ్చిన పోలరాయిడ్ కెమెరాలలో ఫోటో అప్పటికప్పుడు వచ్చేది కానీ ఎప్పుడూ అలుక్కుపోయి నా మొహంలా ఉండేది.

ఇక గత ఐదేళ్ళ అనుభవ లో ఈ సెల్ఫీ రోగాలని నేను ఐదు రకాలుగా విభజించాను. అంటే ఒక్కొక్కటే ఒక్కొక్క రకం కేన్సర్ లాంటిది అనమాట.

మొదటిది గొప్ప వాళ్ళతో సెల్ఫీ. అంటే మీరు అమెరికాలో తెలుగు సాంస్కృతిక కార్యక్రమం ..అది ఉగాది కానీ దీపావళి కానీ, జాతీయ స్థాయి జాతర కానీ ఏదైనా సరే....ప్రధాన అతిధులు ఖచ్చితంగా సినిమా వాళ్ళో, రాజకీయం వాళ్ళో అయి ఉంటారు. వాళ్లందరూ ముందు వరసలో కూచుంటారు. మీరు ఆఖరి బెంచీ టిక్కెట్టు కొనుక్కుని, వాళ్ళని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ అవకాశం రాగానే పరిగెట్టుకుని వెళ్లి రకీ మని ఒకటి, రెండు, మూడు టక, టకా డజను సెల్ఫీలు లాగేసి ఆ మానవుడు తేరుకునే లోగా వెనక్కి వచ్చేస్తారు. వాటిల్లో మీ మొహం

ఎప్పుడూ సెల్ఫీ తీస్తున్న వాడి మొహం లాగానే బిగుసుకు పోయి ఉంటుంది కానీ ఆ చిరంజీవి కానీ, కేసీఆర్ కానీ బుర్ర గోక్కోవడం లాంటిది ఏదైనా చేస్తూ ఉండవచ్చును. కానీ ఆ పది సెల్ఫీలలో కనీసం ఒకటి గౌరవ ప్రదంగా ఉన్నా మీ దేవుడి గదిలో పెట్టుకోడానికి ఆ ఒక్కటీ చాలు. సరిగ్గా ఈ కారణానికే సెల్ఫీ తియ్యగానే అప్పటికప్పుడు సరిగ్గా వచ్చిందో లేదో చూసేసుకుని, ఒక్క ఫోటో అయినా సరిగ్గా రాగానే తల ఊపుకుంటూ పక్కకి వెళ్లి పోయి మరో సహా సెల్ఫీ బాధితుడికి అవకాశం ఇస్తారు. అదే గనక చిరంజీవి బదులు కాజల్ అగర్వాల్ అయిందో ..ఇక గోవిందా గోవింద. ఒకే సమయంలో వందల కొద్దీ సెల్ఫీలు తీసుకునబడే సందర్భం ఇదే.

మరి కొంత మందికి అస్తమానూ పెళ్ళాం, పిల్లలు, మనవలు, మనవరాళ్ళ తో సెల్ఫీలు దిగి మురిసిపోవడం ఒక సరదా. ఈ సంసార బంధాలు ఇంకా లేని అదృష్ట వంతులు సెల్ఫీలు తీసుకున్నా పక్క వాళ్ళని స్నేహితులు అనో, అభిమాని అనో ఎక్కడా అనుమానం రాకుండా జాగ్రత్త పడుతూ ఉంటారు. కానీ అందరికీ జనరల్ పోలిసీ ఏమిటంటే ఎక్కడా అనుమానం రాని సెల్ఫీలే FB లో కానీ వాట్సాప్ లో కానీ బయటపెడతారు. లేక పోతే అంతా గప్ చుప్ వ్యవహారమే.

ఇక పర్యాటకం సెల్ఫీ మూక చాలా మందే ఉన్నారు ఈ ప్రపంచంలో. అంటే వీళ్ళు ఏ అడివికో వెళ్ళినప్పుడు, సూర్యోదయం, సూర్యాస్తమానం సమయంలో యోగా భంగిమ..అంటే ఒంటి కాలు జపం చేస్తూ ప్రకృతిలో మమైకం అయి పోతున్న సెల్ఫీలు, లేకపోతే జలపాతాలలో జలకాల తాలూకు. నేను ఎప్పుడూ ప్రయత్నం చెయ్య లేదు. ఎందుకంటే తీరా నేనూ, మా క్వీన్ విక్టోరియా ఇద్దరం కలిసి ఏకాంతంగా ఏ అడివికో, ఎడారి లోకో, కొండల మీదికో, సముద్రం దగ్గరికో వెళ్ళడానికి ఎందుకో భయం. "ఏ నిముషానికి ఏమి జరుగునో ఎవరూహించెదరు" అన్నాడు కవి. ఏది ఏమైనా ఈ ఫోటోలు బావుంటాయి కానీ అలాంటి సెల్ఫీలు తీసుకోవడం ఎలా సాధ్యమో చస్తే నాకు అర్థం అవదు. ఇంకెవరో తీసిన ఫోటో అయితే పక్కన ఎవరో ఉన్నప్పుడు ఇద్దరూ కలిసి ప్రకృతితో మమైకం అవగలరు కానీ ఎవరికీ వారు విడి విడిగా మమైకం కుదరదు కదా! అంచేత ఇవన్నీ సంకర సెల్ఫీలు...

సంకర సెల్ఫీ అంటే అన్నింటికీ అన్వయించేది పై వాటితో సహా. ....అనగా తను తీసుకున్నా, పక్కన ఎవరు ఉన్నా లేక పోయినా, ఎవరు తీసినా కాస్త క్లోజ్ అప్ లో మొహం గంభీరంగా ఉన్నవన్నీ ఈ సంకర సెల్ఫీ ల కోవలోకి వస్తాయి. దీని వెనక సిద్ధాంతం ఏమిటంటే మన సొంత మొహానికి మనం సెల్ఫీ తీసుకున్నపుడు కానీ, అతి దగ్గరగా ఎవరైనా తీసినప్పుడు కానీ హాయిగా నవ్వడం అసాధ్యం అని నా అభిప్రాయం. అనగా హాయిగా నవ్వుతున్న ఎవరి ఫోటో అయినా సరే...ముఖ్యంగా సమంతా, రకుల్ ప్రీత్ సింగ్ బాపతు ...ఆ ఫోటోలు ఎక్కడో దూరం లో కెమెరా పెట్టి జూమ్ అని జూమ్ మీద జుమ్ చేసి తీసినవే కానీ కెమెరా కన్ను సొగసైన సదరు బుగ్గలకి ఆనించి తీసిన బాపతు కాదు కాబట్టి అవి చూచుటకు మాత్రమే సెల్ఫీ..నిజానికి సంకర సెల్ఫీ...

ఇక ఆఖరి అంశం ..అసలు ఇదే నా మొదటి అంశం..అనగా సెల్ఫీ పిచ్చి మరియు పిచ్చి సెల్ఫీ. వీటికి పరాకాష్ట పైన చెప్పినవేమీ కాదు. ఎవరైనా ఎప్పుడైనా చుట్టుపక్కల ఎవరూ లేనప్పుడు బోరు కొట్టి, జేబులోంచి సెల్ ఫోన్ తీసి డజను సెల్ఫీలు తీసేసుకుంటే...అదే పరాకాష్ట. ఈ జ్ఞానోదయం నాకు మొన్న విమానంలో ఇండియా నుంచి వెనక్కి అమెరికా వచ్చే సుదీర్ఘ ప్రయాణం లో మామూలుగా అయితే కాస్సేపు ఏదో పుస్తకం చదువు కోవడం, సినిమా చూడడం, పేకాట ..అదే లెండి ఎదురుగుండా తెర మీద సోలిటైర్ లాంటివి ...ఇలా కాలక్షేపం చేసేసే వాడిని. ఈ సారి అదేమిటో అక్కడ బయలు దేరిన దగ్గర నుంచి ఇక్కడ దిగిన దాకా...ఒకటే పని. ఆఖరికి విమానం వారి రెస్ట్ రూమ్ లో

అద్దం కనపడగానే అప్రయత్నంగా సెల్ఫీ తీసేసుకుని ..ఆ సెల్ఫీ లో నా సుందర వదనార విందం మూడు సార్లు కనపడ గానే ..అది చూడగానే, మా క్వీన్ విక్టోరియా కెవ్వు కేక ..అలాంటి సినిమా కెవ్వు కేక కాదు...నాకు పిచ్చి ఎంత ముదిరి పోయిందో అని భయం వేసి, నాకు నిజంగానే సెల్ఫీ పిచ్చి పరాకాష్ట కి చేరుకుందేమో...ఎందుకైనా మంచిది అమెరికులాసాగా నలుగురితో చెప్పుకుంటే పోతుంది కదా అని ఇదంతా వ్రాసుకున్నాను. ఎలాగా ఆ పనిలో ఉన్నాను కదా అని ఆ విమానం ఫోటో, మరికొన్ని నిజం సెల్ఫీలు, సంకర సెల్ఫీలు కూడా జతపరుస్తున్నాను. చూసి తరించే వారు రించండి. ఇవే కాదు. తాము అందంగా ఉంటాం అనుకునే అమ్మాయిల సెల్ఫీలు FB లోనూ, అన్ని చోట్లా కోకొల్లలు. అవి కూడా చూసి తరించండి..వీలుంటే కామెంట్ కూడా పెట్టండి.. నా లాగా..!

COMMENTS